

har været debatteret mellem Udvalgets Flertal og Mindretal. Flertallet har bestemt haft paa Tølelsen, at med denne Redaktion ville ogsaa Mindretallets Medlemmer kunnet have følt sig tilfredse og ment, at dermed maatte enhver Dommer, ogsaa under den nuværende Retsorden, kunne administrere en Kriminaldomstol.

Jeg gaar nu over til § 11. Under Behandlingen af denne Paragraf blev der ytret nogen Frygt for vilde Orgier og den Slags Udfærd i Arrethuse, hvis der skulde gives Baretægtsarrestanter større Frihed, end de hidtil havde haft, og for at berøplige Stemningen i den Retning have vi foreslaaet ved Endringsforslaget under Nr. 8, at det, vi her fastsætte, skal fastsættes under „for nævnte“ Hensyn. Dette Hensyn vil sige Opretholdelsen af Fængselsordenen overensstemmende med de derom givne Bestemmelser. De Bestemmelser, som ere givne om Fængselsordenen, findes i Arrestreglementet af 7de Maj 1846. Vi ophæve altsaa ikke dette Arrestreglement, men vi indrømme Baretægtsarrestanter disse Bømpelser, som her ere specificerede under Nummerene 1—5 i § 11, og saa indføre vi et nyt Nummer i denne Paragraf, nemlig ved Endringsforslaget under Nr. 9, hvor vi foreslaa, at Baretægtsarrestanter ikke skulde kunne være Genstand for forpørlig Kædselse under deres Baretægtsarrest. Man skulde ikke tro, at en saadan Bestemmelse fordrede noget Forsvar her i Salen. Vi kunne vel alle blive enige om, at det er aanstef uforeneligt med den Stilling, en Baretægtsarrestant bør have, at han, som det hedder sig, paa Grund af Brud paa Arrestreglementet — det kan være Opsætsighed, et sludst Svar, som vi nylig hørte, Naaben eller Strigen eller Støjen i Arresten — ligesom skal kunne gåe i Kamp og Rottingslag i Arresten. Vi mene, at det Hensyn skylder man dog en Mand, der er bragt ind i en Baretægtsarrest, for at man kan sikre sig hans Tilstedeværelse under Sagens Gang, og for at han eventuelt skal lide Straf, hvis han kendtes skyldig, at han ikke gøres til Genstand for forpørlig Kædselse, længe før han er dømt, og under saadanne Forhold, at der er Mulighed for, at han slet ikke bliver dømt, fordi han aldrig har gjort sig skyldig i noget kriminelt og altsaa endogaa er arresteret ganske ubeføjet. Jeg skal gøre opmærksom paa, at denne Bestemmelse om, at en Baretægtsarrestant ikke kan straffes disciplinært, med Kædselse, finde vi i Proceskommissionens Betænkning af 1875. Derimod kan der for dem, der kunne læse mellem Linjerne være Grund til at tro — dog herom ved jeg intet — at den nu-

værende Proceskommission ikke har denne Bestemmelse i sit ny Procesudkast, og det kunde maaste være et lille Fingerpeg om, at den ny Proceskommissions Betænkning bliver lidt mindre fristudet, end Betænkningen af 1875 var. Vi have sat denne Bestemmelse ind her, og jeg tror, at heri have vi gjort Ret. Jeg gaar derefter til Lovens § 12, hvor vi søge at sikre Børn, unge Mennesker og frugtommelige Kvinder en human Behandling. Vi have med Endringsforslag Nr. 10 skaffet en Betryggelse for Børn og unge Mennesker, idet vi forlange, at hvis sigtede ikke har Forældre eller Værg, og ingen fremmed vil overtage Tilsynet — nemlig med disse Folk, som altsaa overhovedet skulle være fri for at belægges med Baretægtsarrest — fores dette af Arrestforvareren uden for Arrestlokalerne paa en saadan Maade, at der sørges for, at sigtede ikke underlattes ufornøden Tvang, og at han holdes fri for fordærvelig Paavirkning. De i saa Henseende fornødne Foranstaltninger iværksættes af Forhørsdommeren, og Udgifterne derved afholdes som Delinkventudgifter. Vi have som sagt gjort dette for at holde saa mange Personer, som muligt borte fra Baretægtsarresten, og særlig da Personer, som kunde lide sjælelig og legemlig Skade for hele Livet ved en saadan Indspærring. — Der er derefter intet Endringsforslag af Bigtighed, for vi komme til § 16. Til denne Paragraf have vi foreslaaet en Tilføjeelse, som for Resten skulde synes selvforstaaelig, idet vi, hvor der er Tale om Dommerens og Politimandens Overtrædelse eller Tilfidesættelse af nærværende Lovs Bestemmelser, og hvor vi fordrer ham belagt med Straf, kræve, at han skal have gjort denne Overtrædelse forsætligt, idet vi selvfølgelig ikke ønske at straffe nogen Mand for en uforsætlig og maaste aldeles uforstået Sag. Vi føje til § 16, at vedkommende Embedsmands øvrige Ansvar efter Straffeloven vedbliver i samme Omfang som hidtil trods denne Bestemmelse.

Jeg har dermed i det væsentligste gennemgaaet Endringsforslagene, og jeg vil tillade mig at henstille til det høje Ting at vedtage det foreliggende Lovforslag med de af Flertallet foreslaaede Endringsforslag ganske, som de nu foreligge. Samlingen er jo langt fremme, og skulde vi have Loven ikke blot gennem dette Ting, men ogsaa, hvad der nu maa anses for at være godt Haab om, gennem det høje Landsting, blive vi i alt Fald nødte til at skynde os. Som sagt, der har i Udvalget ikke været Divergenspunkter af Bigtighed i selve Realitetspørgsmaalene, saa Flertallet har Grund til at